కథానిక

శంకరాభరణం

నాకూ, మా శారదకూ అనేక విషయాల్లో చిలిపి కయ్యాలు వచ్చినా వాటంతటవి సర్దుకు పోయేవి. కాని మా శేఖరం విషయంలోమాత్రం శారద నాతో హోరాహోరీగా సత్యభామలా పోట్లాడేది.

ఆవేళసాయంత్రం సినిమా కెడదామని నిశ్చయించుకున్నాం. ముందుహాల్లో కూర్చొని డెయిలీ చదువుతున్నా. మా ఎదురింటి మీనాక్షి చకచకా వచ్చి నన్ను చూసి సింహాన్ని చూసినట్టు ఛటుక్కున గుమ్మందగ్గర ఆగిపోయింది. ఐదునిమిషాలు గడిచాక నన్నో నిషిద్ధవస్తువులా చూస్తూ లోపలికి గోడ వారగా వెళ్ళింది. నేనామెకేటి చూడటం అవతలి గది కిటికీలోంచి తీక్షణంగా చూసింది శారద. అందమైన వస్తువును చూస్తే తృప్తిపడు! "నీటి పైన వయ్యారంగా హంసలు జారిపోతున్నై. రంగురంగుల పక్షులు గాలిలో తేలిపోతున్నై. వాటినిచూచి సంతోషించటంలేదూ?"—ఎక్కడో చదివిన వాక్యాలు జ్ఞప్తికొచ్చాయి.

"ఏం మీనాక్షీ! ఇలావచ్చావు?" అందిశారద.

ఆ కంఠంలో బుసలు వినిపించాయి.

"మీ యింటో ఏవైనా నవలలుంటే ఇస్తా వేమోనని."

"మా యింటిలో ఏముంటాయ్?" అంది సాగ దీస్తూ వోరగంటితో నన్ను డిటెక్టివ్‌లాచూస్తూ—మీనాక్షి ఏదో మాట్లాడేసి వెళ్ళిపోయింది.

"హు...సినిమాకు టైం అయిందాండి?" అంది హుంకరిస్తూ - శారద ముస్తాబు చేసుకుని రావటం- [illegible] సార్లే జరిగాయి.

"రావోయ్!" అన్నాను-ఆ కంఠంలో స్వాగతం ఎక్కడాలేదు. శారదకళ్ళల్లో సంధ్యాకాశంలో వున్న ఎర్రదనమంతా ప్రతిఫలించింది.

శేఖరం వొచ్చాన వదిలేరకం కాదు తారు లాగ. శారద నామీదికి హైడ్రోజన్‌బాంబు విసర టానికి వీడు ముఖ్యకారకుడు. శేఖరం చరిత్ర అతను చెప్పాల్సినరీతిగా చెబితే చాలావుంటుంది. అతను కొంతకాలం హైస్కూల్లో మేష్టరుగా పనిచేశాడట. అనేక రంగాల్లో వున్నాట్ట. వాడు నాటకాలు వేస్తుంటే కోయాక్టరు తనపోర్షను మరిచిపోయి నోరు బంగాళాఖాతమంత తెరిచి చూసేవాడట. హిందూదేశంలోని అన్ని నాట్య మండలులూ (కుక్కగొడుగుల్లాంటివేమో) తనని పిలిపించుకుని (వీలైతే అతనికోసం పోర్షను సృష్టించి యిచ్చేవారుగామోలు) నాటకం ఆడించి డబ్బు సంపాదించేవారట. (బహుశా చెప్పులు) అవన్నీ పదహారణాల సారకాయకోతలని నాకు తెలుసు. ఇంకా అతను ఏపార్టీకోసమో అపూర్వత్యాగాలు చేశాడట. ప్రస్తుతం [illegible] కున్నాడు.

"ఎక్కడికో ప్రయాణమవుతున్నావులాగుందే" అన్నాడు చిరునవ్వు తెచ్చుకుంటూ. ఆ నవ్వు చూస్తేనే నాకు సింహాన్ని చూసినంత హడలు.

"ఇప్పుడే షికారు వెళ్ళివచ్చాను" అన్నాను.

"పోనీలే!...నీ ఆనందం పాడుచేశానేమో అనుకున్నా" అనుకుంటూ ఎదురుగావున్న సోఫాను 'అలంకరించాడు.' రాయల్ టాకీసూ-అందులో ఆడుతున్న కొత్తసినిమా నన్ను చూసి ఫక్కు మన్నాయి.

"నీ వేషం చూసి సినిమాకెడుతున్నావేమో అనుకున్నాను." టూత్ బ్రష్‌కి పనికొచ్చే వెధవ గ్రాంధికటోగా మీసమూ—వాడూ.

[illegible] మాట" అంటూ ఇంకొంచెం సుఖాసీనుడయ్యాడు. ఇలాంటి స్నేహితుల్ని సృష్టించి అంటగట్టిన బ్రహ్మను ఎన్నిసార్లు తిడితే ఏంలాభం?

"నాకు జీవితంమీద విరక్తి కలిగిందిరా. ఆత్మ హత్య చేసుకుందామని కొంతసేపనుకుంటాను—సన్యాసం పుచ్చుకుందామని కొంతసేపనుకుంటాను."

ఆర్. యం. చిదంబరం

"మొదటిదే మంచిది" అందామనుకున్నాను. కాని 'ఏం చేశ?' అన్నాను కిటికీలోంచి నీలాకాశం కేసి చూస్తూ.

మన స్తత్వాన్ని కరిగించి తాగిన ఏడ్లరుకూడా అతన్ని అర్థం చేసుకోలే డనుకుంటాను. బ్రౌన్ కూడా నోరు తెరుస్తాడేమో?

"అలాగడుగుతావని నాకు తెలుసు. ధనమూలమిదంజగత్—ఏమంటావ్? అదిలేదు నా దగ్గర—ఊళ్ళోళ్ళవాళ్ళందరికీ అప్పులు అందరూ నన్ను మొహం మీద వుమ్మేస్తున్నారు. అందుకే యీ వైరాగ్యం."

నాకుమాత్రం అప్పులేదూ? యాభై ఇవ్వాలి.

"మరి బాకీలు ఎలా తీరుస్తావు?"

అతని మనస్తత్వానికి మైళ్ళదూరంలోవున్న ప్రశ్నయిది. తీర్చకపోతే పెద్ద ఏం చేస్తారనే ధీమా అయుండొచ్చు. అప్పులు తీర్చకపోతే ఆనాటి శ్రీనాధుణ్ణి ఏంచేశారంటాడు.

"ఈసారి పట్నంలో [illegible] ప్రైజొస్తుంది. దాంతో నేను సింహాసనం ఎక్కినట్టే! నాకు నూరుపాళ్ళు నమ్మకముంది!"

ఇలా ఆకాశాల్లో ఆశలు దాచుకుని వాటికోసం పరుగెత్తేవాళ్ళెందరో! మా రవణ తను ఏనాటికైనా గెజిటెడ్ ఆఫీసర్నవుతారంటాడు. కాని ప్రస్తుతానికి మాత్రంవాడు ఎన్. జి. వో—ఇలాంటివాళ్లు కలలో చేతులు అటూయిటూ వూగిస్తూంటారు-అంటాడు ఏడ్లర్-దానివలన ప్రయోజనం?

"అన్నీ నైటాన్సల్లే!...అదీకాక వన్ జీరో రేపు గుద్దిందంటే వెయ్యి రూపాయలు రెక్కలు కట్టుకొచ్చి వాల్తాయి."

నిజమే కావొచ్చు.

"అంతే...మతిలేని మనుష్యులు-ఇంగితజ్ఞానం వుండక్కర్లా—అంతపనీ మర్చిపోతావు. ఎన్నిసార్లు చెప్పి ఏడ్చేది?—ఈ యింట్లో అందరికీ మతుల్లేకుండా పోతున్నాయి."

చెంబులు—గ్లాసులు బాధ భరించలేక నేలమీద దభేలున పడుతున్నాయి. శారదపని మనిషిమీద విసురుతున్న బ్రహ్మాస్త్రాలు దిశలు మార్చుకుని సూటిగా తనకే తగులుతున్నాయి. సినిమాకెడదామన్న అబ్బాయిగా రిలా చిల్లిగవ్వకు చెల్లని వాడితో బాతాఖానీ కొడుతున్నా డేమిటని గామోలు!...

నాకూ బాధగానే వుందిమరి—

"మీయావిడకు కోపంగా వున్నట్టుంది—మరి వచ్చిన పనిచెప్పి వెళ్ళిపోతాను. ఈ లోకంలో నిజంగా నామీద సానుభూతి చూపించేవాడివి నువ్వొక్కడివేసుమా! అందుకనే నిన్ను నా ప్రాణస్నేహితుడిగా చూసుకుంటాను."

"అబ్బే!...అలాంటిదేంలేదు...శారదకి కోపం ముక్కుమీద—అదివదిలేసి నువ్వొచ్చిన సంగతి చెబుదూ!"

"ఆ...ఏముంది?...అడగటానికి ఎంతో సిగ్గుచేటుగా వుందనుకో—అయినాపరిస్థితుల ఒత్తిడివల్ల అడగాల్సి వస్తోంది. నువ్వు తప్పకుండా సాయం చేస్తానని మాటివ్వాలి."

చెవులకు దగ్గరగా గాజుల గలగలలువి వినిపించింది. శారద కాని పక్కన నిలబడ్తుందేమోనని చూశాను. ఎవరూ లేరు. "అయితే [illegible] నిలబడి అంతా వింటోందన్నమాట."

"నేనేం అర్జునుణ్ణా?...చేసిన ప్రతిజ్ఞలు నిలబెట్టటానికి?

"అర్జంటుగా వోపది రూపాయలు కావాలి మా పెద్దమ్మాయి కింకాజ్వరం తగ్గలేదు; దాని మందుకు కావాలి. నువ్వు ఇవ్వకపోతే నిండు ప్రాణం ఏమవుతుందో ఆలోచించు."

ఇదో బెదిరింపులావుంది.

"మీ అమ్మాయికేం ఫరవాలేదు"

"పిల్లలుంటే నువ్విలాగనవు-నీకాబాధ లెలా తెలుస్తాయి?" శేఖరం కళ్ళల్లో జలపాతాలు దూరంగా కనిపించాయి. జాలిని రగుల్కొలిపాయి. గదిలోంచి ఏదో వస్తువు దభేలుమని కిందపడ్డ చప్పుడు—ఏదో గొణుగుడు-దానర్థం బోధపడింది. డబ్బు ఇవ్వొద్దని.

"నాకు చాలా బాధగావుంది సుమా! ప్రస్తుతం నీకు సాయం చేయలేను-మొన్ననే మా మరదలు కాలేజీలో చేరాలంటే రెండువందలు మామగారికి పంపించాను. నువ్వు నన్ను క్షమించాలి-ఇంతవరకూ లేదనకుండా ఇచ్చాను-నువ్వు మరోలాగనుకోకు."

కళ్ళల్లో సానుభూతి ప్రదర్శించాను.

“నీదగ్గరవుంటే ఇచ్చేవాడివి పాపం!...అయితే ఇప్పుడేం లేదంటావు — నిజంగా ఉంటే ఇచ్చేవాడివా?...లేక ఖర్చులకని అట్టేపెట్టుకున్నావా?”

‘అబ్బే!...చిల్లిగవ్వైనా లేదు — ప్రాణంకంటేనా?’ అన్నాను.

‘ఉంటే ఇస్తావుకదూ?’ అంటూ తక్కున టేబిలు చివరనున్న పర్సుతీశాడు. నాగుండె గుభేలుమంది. సింగర్ సూది పుచ్చుకుని వాడిశరీరం నిండా పొడుస్తేనేకాని చల్లారనంత కోపం వచ్చింది. పొరపాటున పర్సు బల్లమీదుంచేశాను. పర్సులోవున్న అయిదు పది నోట్లలోనూ ఒకటి మాత్రం తననిజాయితీని రుజువుచేసుకోటానికి తీసికొని మిగిలినవన్నీ అందులోనే వుంచేశాడు.

‘నేనింతధైర్యంగా డబ్బు తీసుకున్నందుకు క్షమించు. ఏంచేయను? టైం అలాంటిది. పజిలు నుంచి కాని-కాటన్ మార్కెట్ నుంచి కాని సొమ్ముురాగానే ఇచ్చేస్తాను.’ అనేసి క్షణంలో మాయమయ్యాడు. మరుక్షణం.

నిజంగా కళ్ళు మూసుకోవలసిందే! ఎదురుగా శారద-మండుతున్న దావాగ్నిలా నిలబడుంది. జాలిగా ఆమెకేసి చూశాను.

“ఈ అడ్డగాడిదల్ని మేపటమే వుద్దేశ్యం కామోలు!...చాలా రోజుల్నుంచి చూస్తున్నా-
[illegible]
ఇద్దరూకలిసి, ఈ సంసారం నావల్లకాదు. మా పుట్టింటికిపోతా.”

అనుకున్నట్టు పాశుపతాస్త్రం వదిలేసింది. ‘మీరు’ అన్న సర్వనామం వాడకుండానే వాక్యాలు దొర్లించటంలో వుద్దేశ్యం?

“అంత మతిమరపుగా పర్సు ఎందుకు బయట పారేసుకోవాలి? పోనీ-వీధిలో గిరవాటేయ కూడదూ?” అని పర్సు చేతులోకి తీసుకుంది. (వీధిలో గిరవాటేయడానికి గామోలు!) శారద ఇంకా ఎన్నోరకాల అస్త్రాలు వదిలింది. గడియారం ఏడుకొట్టగానే సడన్ బ్రేక్ పడ్డదానిలా ఆగిపోయింది. ఏదో జ్ఞాపకం వొచ్చినదానికి మళ్లే వోసారి సినిమాకోసం వేసిన ముస్తాబుకేసి చూసుకుంది.

“అయింది ఇవాల్టికి సినిమా!” అని హుంకరిస్తూ వెళ్ళిపోయింది. తాచుపాములా కదుల్తూన్న జడబుసలుకొట్టింది.

“మరి నేనలా వెళ్ళొస్తాను-తలుపువేసుకో” ఓడిపోయాక పలాయనం చిత్తగించటం మంచిది.

నెమ్మదిగా నడుస్తూ సినిమా రోడ్డుదగ్గరకొచ్చేసరికి మళ్ళీ శేఖరం ఎదురుపడ్డాడు. హాయిగా సిగరెట్టుకాలుస్తూ ఆపొగల్లో నివసిస్తున్నాడు. వాడి తలకాయను పక్కనే వైతరణిలా పారుతున్న సైడుకాలవలో ముమ్మారు ముంచెత్తాలనిపించింది. నేనుచూడనట్టు వెళ్ళిపోతుంటే గభుక్కున ఆపాడు. నేను ఆశ్చర్యం నటిస్తూ ‘అయితే శేఖరం? మీ అమ్మాయికి జబ్బు-అల ఇలా అని కోసేసి చిద్విలాసంగా పొగతాగుతూ తిరుగుతున్నావా?” అన్నా కసికొద్దీ. వాడు నవ్వుతూ “మందుకొనిచ్చేశానురా-నాబోటి నిరాశా జీవులకిదే కామధేనువు” అన్నాడు సిగరెట్టు చూపిస్తూ.

“మరి [illegible]”

“సినిమాకా?...హోటలుకా?”

“ఎక్కడికీకాదు-” తిన్నగాపోతే కాఫీహోటలుకని ఎక్కడ వెంటపడతాడో అని పక్కసందులోంచి వెళ్ళి మైహోటల్‌లో కూర్చున్నా- రెండు నిమిషాల్లో శేఖరం నాముందువచ్చి కూచున్నాడు. వీడు సామాన్యుడుకాడు. ఏమయ్యామా
[illegible]
[illegible]

నేను రెండు కాఫీలకు ఆర్డరిద్దామనుకుంటే ‘రెండు మసాలేదోసెలు’ బాగారోస్టు’ అన్నాడు.

“ఇప్పుడెందుకురా? మరోగంటలో ఎలాగూ భోంచేస్తాం?” అన్నాను.

“ఇట్టె అరిగిపోతుంది” అన్నాడు.

తీరాజేసి బిల్లు చెల్లించబోతుంటే బేడ తక్కువొచ్చింది. జేబులో అర్ధరూపాయుందని పొరబడ్డాను. అది కానీఅయికూర్చుంది. మనిపర్సు శారద దగ్గరుంది. అయ్యారుతో ఏదో సర్ది చెప్పటానికి ప్రయత్నిస్తున్నా - అయ్యారు నా జేబులో వున్న ‘ప్లైటో’ పెన్నుకేసే చూస్తున్నాడు. ఇదంతా గమనిస్తున్న శేఖరం గభుక్కున లోపలికొచ్చాడు.

“ఏమండీ...ఎంత తక్కువైంది?” అన్నాడు.

“బేడ” అన్నాడు అయ్యారు.

“ఇదుగో తీసుకోండి...ఇలాంటివాటికి నేను సర్దనటోయ్” అన్నాడు. అక్కడికి అయ్యరు ముందు తన నిజాయతీ రుజువుచేసుకోటానికి-నేను మాట్లాడకుండా బయటికొచ్చా.

ఇంటికొచ్చి పదినిమిషా లయ్యాక శారద వీధి తలుపు తీసింది. ముభావంగా వుంది.

నేనే తెగించి అన్నా: “శారదా! ఈ రాత్రి సెకండు షోకి వెడదామా?” ఆమె మాట్లాకుండా మూగనోము పట్టినదానిలా తల అడ్డంగా తిప్పుతూ సంజ్ఞామాత్రంగా తన అయిష్టతను తెల్పింది.

ఇంకా కోపం చల్లారలే దనుకున్నాను. మరో మూడు రోజు లలాగే గడిచాయి.

నాలుగో రోజు కలకల్లాడుతూ తెల్లారింది. కారణం ఆ రోజు ఒకటో తారీకు. జీతం పుచ్చుకున్నాక అన్నప్రకారం శేఖరం ఇంటికి కెళ్ళలేదు. ఆ మర్నాడు మధ్యాహ్నం శారదకూ - నాకూ మధ్య సమరం భీషణిల్లింది. పాలవాడికి, గొల్లాడికి [illegible] తారీఖు నిచ్చాను. రెండో తారీఖున ఇద్దరూ డబ్బుకోసం పుదయం హాజరయ్యారు.

“నిన్న సాయంత్రం వచ్చామండి. తమరు లేరన్నారండి అమ్మాయిగారు” అన్నారు. నేను ఆశ్చర్యంలో దాక్కుండిపోయాను.

“శారదా! ఇంకా వీళ్ళ బాకీలు ఇవ్వలేదూ? ఇచ్చేసెయి” అన్నాను.

“నిన్న మీ రిచ్చిన డబ్బు-మొన్నటి డబ్బు కలిపి క్రేపు సిల్కుచీర కొనుక్కున్నానండి.”

“ఆ...నాతో చెప్పటం-చెయ్యటం అక్కర్లే దన్నమాట.”

శారద మౌనం నిప్పులమీద ఆజ్యం పోసిన ట్లయింది. “నేను చెట్టంతవాడి నుండగా నాతో ఒక్క ముక్కన్నా అనక్కర్లేదూ? అంతా నీ యిష్టమేనన్న మాట! ఈ సంసారం తగలడక ఎలా బాగుపడుతుంది? మరి నే నెందుకూ ఇక్కడ?” అన్నాను. శారద స్వాతంత్ర్యం అసహనీయంగా కనిపించింది.

“నేనేం సంసారాన్ని గుల్లచెయ్యటంలేదు. చేస్తున్నది మీరే! స్నేహితుడికి వందరూపాయలు ధారపోశారు. తిరిగిస్తాడనే? అంత ఇదిగావుంటే వెళ్ళి వాడిదగ్గర్నుంచి ఆ వంద సంపాదించుకు రండి; చూస్తాను. అంతేకాని నన్ను దుయ్యబట్టడం కాదు” అంది చేతుల్తో అభినయిస్తూ. నాకు నూటైదు డిగ్రీల జ్వరం వచ్చినట్లయింది. “అలాగే తీసుకొస్తాను” అనేసి వాళ్ళిద్దరికీ ఇచ్చిపంపించేశాను.

సాయంత్రం నాలుగింటికి వెళ్ళి శేఖరంగాడింటి దగ్గర కూర్చున్నాను! వాడు నాలుగున్నరకు వచ్చి, నన్ను చూడగానే మొదట్లో విస్తుపోయి- ఆ తరువాత వైరాగ్యపు తెరలు, విచారపు తెరలు మొహం మీదికి దించేసుకుని, “అయామ్ సారీ! వన్ జీరో వచ్చిందోయ్: పజిల్ కూడా ఎగిరిపోయిందోయ్! ఏంచెయ్యను? నిన్ను ఇబ్బంది పెడుతున్నా—క్షమించు” అన్నాడు—దవడమీద సాచిపెట్టి కొట్టి “క్షమించు” అన్నట్టుగా వుందిది.

“అదంతా నాకెందుకు? నీకవసరంవచ్చినపుడు నేను సాయంచేశా. అలాగే నాకవసరం వచ్చినపుడు నువ్వు సాయంచేయాలి. నిన్ననే ఒకటో తారీకు వచ్చింది కనక డబ్బిచ్చేయ్” అన్నాను.

“[illegible]? [illegible] గెద్దల్లాగ తన్నుకుపోయారు” అన్నాడు.

“నిజంగా నీదగ్గర డబ్బుంటే ఇచ్చేవాడివి కదూ?”

“ఆ...” అన్నా డనుమానంగా—వాడి జేబులు సోదా చేస్తానని భయపడ్డాడేమో? నిజానికి వాడి జేబులోంచి నోట్లకట్ట తీసి అందులోంచి అరవై రూపాయలు తీసుకొని మిగతాది వాడికే జేబులోనేవుంచి వచ్చేశా.

“ఇదుగో!” అని శారదకు డబ్బందించాను.

“ఎక్కడిది?” అనడిగింది.

“శేఖరం యిచ్చాడు” అన్నాను.

శారద నమ్మిందికాదు. నా డబ్బే చూపించి అలా అంటున్నానని అనుమానపడింది. కాదని రుజువుచేసుకునే సరికి చచ్చిన పెద్దలు కనిపించి ఆశీర్వదించారు.

“ఉండండి” అంటూ లోపలికెళ్ళి అరవై రూపాయలు చేతిలోపెడుతూ “ఇదిగో మీ సొమ్ము” అంది.

“ఎక్కడిది? మరి చీర కొనుక్కోలే? అన్నా.

“లేదు. మీకు కోపం తెప్పిద్దామని అలాచేశా.”

“అమ్మ దొంగా!” అని బుగ్గమీద వో చిటికె వేశాను.